

DELAVSKA POLITIKA

Izhaja dvakrat tedensko, in sicer vsako sredo in vsako soboto.
 Uredništvo in uprava: Maribor, Ruška cesta 5, poštni predal 22, telefon 2326.
 Podružnice: Ljubljana, Delavska zbornica — Celje, Delavska zbornica —
 Trbovlje, Delavski dom — Jesenice, Delavski dom. — Rokopisi se ne vračajo.
 Nefrankirana pisma se vobče ne sprejema. — Reklamacije se ne frankirajo.

Malih oglasov, ki služijo v posredovanje in socialne namene delavstva ter
 nameščencev, stane vsaka beseda 50 para. — Malih oglasov trgovskega zna-
 čaja stane beseda Din 1.— V oglasnem delu stane petitna enostolpna vrsta
 Din 1.50. — Pri večjem številu objav popust. — Naročnina za Jugoslavijo znaša
 mesečno Din 10.—, za inozemstvo mesečno Din 15.—. Čekovni račun št. 14.335.

Štev. 42

Sobota, 23. maja 1936

Leto XI

Leon Blum, Jugoslavija in reakcionarne klevete

»Slovenec« z dne 20. t. m. je priobčil ostuden napad na bodočega francoskega ministrskega predsednika s. Leon Bluma. Članek je izzval tako neugoden odmev, da je v teku dneva državna oblast list zaplenila in smatrala za potrebno, objaviti svojo odločbo o zaplembi potom polslužbene agencije »Avala«.

Med tem, ko slovenski klerikalci v svojem glasilu oblivajo Bluma z gnojnico, piše beograjska »Politika« o njem tako-le:

»I Blum i Bouncour, sta v težkih dneh, katere je nedavno preživela Jugoslavija, najodločnejše zastopala našo tezo... Blum je ravnatelj socialističnega strankinega lista »Populaire«. Že leta in leta prinaša ta list, vsako jutro, uvodni članek izpod peresa Bluma. Blum je, naravno, pisal tudi o vprašanih, ki nas interesirajo. Nekateri zadeve prejšnjih jugoslovanskih vlad je v svojem glasilu ostro kritiziral. Kaj drugega tudi ni bilo mogoče pričakovati od organa socialistične stranke. Toda, v enem izmed najtežjih trenutkov naše novejšje zgodovine, so list »Populaire« in Leon Blum napravili jugoslovanskemu narodu uslugo, ki jo je z besedami težko oceniti.«

List potem omenja zadržanje velikega pariškega desničarskega lista po umoru v Marseillu. Ta del francoskega tiska je tedaj skrbno prikriival pravo ozadje marsejskega atentata in si je v ta namen izmišljal cele storije in metal v koš vse vesti svojih poročevalcev o Janka Pusti in drugim sličnim ustanovam.

»Populaire« je prvi objavil ta odkritja. Pa ne samo to, taisti dan je napisal Leon Blum o tem uvodni članek, v katerem je najostreje obsodil mednarodne organizatorje zločina in prave krivce, vse prave krivce po imenu, ne prizanašujoč nikomur.

To je bil prvi in edini članek, objavljen v Franciji s polnim podpisom kakšnega strankinega prvaka, v katerem je bila povedana čista resnica, in to v času, ko se je vse ostalo francosko časopisje izogibalo resnice, četudi na škodo Jugoslavije.«

Ali je Leon Blum radi tega zaslužil, da ga sedaj »Slovenec« kleveta? Da ga kleveta v času, ko rojalistična mafija v Franciji javno poziva svoje pristase, da naj tega od njih tako osvovražena socialističnega prvaka umore?

Kdo daje Nemčiji denar?

Londonski bankirji.

V angleški zbornici je vprašal poslanec, kdo daje Nemčiji denar za oboroževanje. Zunanji minister Eden je kratko odgovoril: inozemstvo.

Če pa pogledamo v poročilo baselske banke za mednarodna plačila, vidimo, da so se dolgovi Nemčije v dobi od decembra 1934 do decembra 1935 vseh drugih držav znižali, dočim so angleški dolgovi Nemčije narasli v tej dobi okroglo več kot 50 milijard dinarjev, oziroma se dvignili od 41.9 na 44.1 milijonov funtov šterlingov.

Meceni nemškega oboroževanja so torej londonski bankirji.

Program francoske levičarske vlade

Izjava s. Bluma

Prve izjave Leona Bluma, ki sestavlja novo francosko vlado, je nalletela na številne kritike in razlaganja v inozemstvu. Namen je prozoren. Na vsa ta manevriranja francoskih socialistov odgovarja Blum v »Populaire« predvsem jasno in pravi med drugim:

Vprašanje je, če se sme zunanja politika dežele vmešavati v notranjo politiko drugih držav ali ne. To pojasnjem, da mi zahtevamo mir z vsemi narodi neglede na njih notranjo uredbo, če ti žele mir tako iskreno kakor mi. Nikakor ne bomo pognali Francije v vojno iz sovraštva do režima ali zaradi trpljenja, ki so ga našim tovarišem povzročili, toda normalno in legitimno se nam zdi, da simpatiziramo s prijateljstvom narodov, ki so ostali zvesti demokratičnim svoboščinam in velikemu idealu socialne pravičnosti in ki so si skupno z nami priborili narodno neodvisnost. S tem mislim angleškosaksonske demokracije, sovjetsko Unijo, Španijo in Malo antanto, s čemer pa ne nameravam izključevati drugih narodov. Med prijatelji torej opravičeno izbiramo, toda v naši mirovni politiki glede prijateljstva ne bomo delali razlik. Mir ostane nam vedno organizirani in nedeljivi mir. Uverjen sem, da je prvi predpogoj za ohranitev miru močna enotna mednarodna skupnost,

ki ima sama vase zaupanje in ki spoštuje mednarodne zakone. Še vedno verujemo, da je najboljšo orodje miru kolektivna varnost, to je varnost, ki se strogo podreja mednarodnemu sodišču ter je vezana na medsebojno pomoč in razorožitev.

To so dovolj jasne besede o mednarodni politiki levičarske vlade v Franciji.

Socialistična stranka je vprašala tudi zvezo strokovnih organizacij, če želi zastopstvo v vladi. Glavni tajnik zveze delavskih strokovnih organizacij, s. Jouhaux, je na ta poziv javil, da strokovne organizacije ne žele zastopstva v vladi, ker niso politične ter se bavijo le z delavskimi gospodarskimi ali socialnimi vprašanji. — Razentega obsega program socialistične stranke vse zahteve strokovno organiziranega delavstva. Tako glede delovnega časa, preskrbe dela, skrajšanje delovnega časa najmanj ob istih mezdah, glede zdravih delavskih stanovanj, izvajanja javnih del, gradbe bolnic itd.

Tudi s. Jouhaux poudarja poživitev gospodarstva, kakor je že poudarjal s. Leon Blum sam. Strokovno organizirano delavstvo bo po svojih močeh podpiralo izvedbo programa vlade in iskreno sodelovalo v dobrobit celega naroda.

Zasedanje socialistične internacionale

Za demokracijo in proti fašizmu.

V Bruslju je zasedala eksekutiva Socialistične internacionale.

Internacionala je razpravljala o predlogu francoskega komunista Cachina glede enotne fronte.

Eksekutiva je osvojila predlog, da se sestanejo predstavniki francoske socialistične stranke, angleške delavske stranke in ruskih bolševikov, ven-

dar ni sigurno, da bi se angleška delavska stranka teh razgovorov udeležila.

Za delavstvo je v boju za resnično demokracijo in proti fašizmu važnejše vprašanje likvidacije razcepa, kot pa vprašanje enotne fronte, ki to vprašanje pušča odprto.

Skrajšanje delovnega časa pri javnih delih

Vprašanje, s katerim se bo bavila konferenca dela v Ženevi.

Na bodoči konferenci dela v Ženevi se bo razpravljalo tudi o problemu skrajšanja delovnega časa. Naložilo 40-urnega delovnega tedna pri javnih delih je bilo sklenjeno že 1935. Pri mnogih javnih delih se lahko izvede že z upravnimi ukrepi skrajšanje delovnega časa. To bi bil uspešen boj proti nezaposlenosti, zlasti v primerih, če so pri javnih delih zaposleni kvalificirani delavci. Pri javnih delih namreč znašajo okoli 50 odstotkov izdatki za plače, ker se rabi ceneni material in malo tehniških po-

močkov. Zato bi 40-urni delovnik dvignil zaposlitev in gospodarstvo. Skrajšanje delovnega časa pri javnih delih je bilo že v mnogih državah uvedeno, tako v Nemčiji, Avstraliji, Belgiji, Kanadi, Zedinjenih državah, Novi Zelandiji in Čehoslovaški. Isto se je zgodilo v ostalih državah, v katerih imajo socialisti vpliv. Vlade bi morale pospeševati skrajšanje delovnega časa, ker se obenem zmanjšuje s tem strošek za podpiranje nezaposlenih.

Kaj hoče Anglija z Evropo?

Anglija želi sporazum s Francijo, Italijo in Nemčijo. Nemčije ne mara pognati v italijanski tabor zaradi svoje sredozemske in orientalske politike in je pripravljena tudi sicer ustreči opravičenim zahtevam Nemčije. Za vzhodno Evropo se pa Anglija ne namerava brigati; to pomeni, da bi pristala Nemčiji zlasti na kon-

cesije, ki bi jih zahtevala Nemčija v vzhodni Evropi.

Ženeva noče soditi Italije

Mednarodni politični krogi žele, da se velesile privatno sporazumejo med seboj glede Abesinije. Če ne pride do sporazuma, se seja Društva narodov, ki je sklicana 16. junija, odgodi. Rešitev spora ne bo lepa, ker krši prestiž Društva narodov.

Boji za Sredozemsko morje

Okoli Sredozemskega morja je rasla stoletja in tisočletja tudi naša kultura. Zgodovina dežel okoli tega morja nam je najbolj znano po sporočilih zgodovinskih dokumentov. To dejstvo že dokazuje, kako važen mora biti problem Sredozemskega morja še danes, v dobi moderne tehnike, ko morje ni več ovira, da zavoljuje svojega soseda z najmodernejšim in najbolj brutalnim orožjem nasilno in brez velikih naravnih ovir.

Sredozemsko morje je v današnji dobi središče kapitalističnih sil v Evropi. Italija je direktno država Sredozemskega morja. Istotako manjše balkanske države Albanija, Jugoslavija, Grčija, Bolgarija, Rumunija in Turčija. Velik del imata še Francija in Španija, zlasti Francija, ki je obenem pomembnejša kolonijalna država ter potrebuje zaradi svojih zvez svobodno pot po morju. Še bolj kakor Francija pa je interesirana na svobodni poti po Sredozemskem morju največja kolonijalna sila Velika Britanija, ki ima v Indiji in druge kolonije.

Zadnja izzivanja Italije napram Angliji in sredozemskim obmorskim državam so povzročila, da se je napetost med državami nasprotnicami sankcij poostila. Še pred nekaj dnevi je bilo videti, da namerava Anglija svoj spor likvidirati z gesto zadrege. Toda Mussolini ni hotel dati prilike, da bi se spor likvidiral, marveč je hotel ponižanje svojega pravega nasprotnika v abesinski vojni. Zato je proglasil ankesijo Abesinije ter odredil, da naj zapusti angleško poslaništvo in angleški Rdeči križ Abesinijo. Angleška vlada tega ponižanja skoraj ne more prezreti, da ne bi vsaj spravila na noge Društvo narodov proti Italiji.

Opravičeno se pa smatrajo ogrožene po italijanskem imperiju tudi države ob Sredozemskem morju. Verovatni namreč ne morejo, da bo imperij dal mir, ker je že tolikokrat vznemirjal mir in kršil mednarodne pogodbe. Zato se je tudi antanta med sredozemskimi državami in Anglijo podaljšala, dokler bodo trajale sankcije. V Ženevi je tudi norveški zunanji minister poudaril, da se bo moralo Društvo narodov odločiti, ali kapitulira Italija ali pa Društvo narodov. To je odvisno od tega, kakšno stališče zavzame Društvo narodov v vprašanju sankcij. Dosedanja metoda postopka je bila smešna.

V Franciji dolže zavožene politike Anglijo. Desničarji silno obžalujejo odhod italijanske komisije iz Ženeve, češ da je s tem oslABLJENA »mirovna fronta« v Evropi. Levičarji pa žele, da bi Alosija sploh ne bilo več v Ženevo, ker je dosedanje stanje sramotno. Socialisti smatrajo, da je trdna zveza držav, zvestih Društvu narodov, dovolj krepka sila, ki utegne ščititi mir proti Mussoliniju in Hitlerju, če bi ga hotela kaliti.

To francosko politiko motijo komunisti, ker se zavzemajo za odpravo sankcij v nadi, da bi s to politiko dosegli sporazum z Italijo in izolirali Hitlerja. Tudi v Moskvi zagovarjajo takozvano »fronto Strese«.

Od vseh teh zelo kompliciranih vprašanj je odvisno tudi, kako se reši vprašanje Sredozemskega morja, ki lahko izzove velike mednarodne pretresljaje predvsem med Anglijo in Italijo, ki bi pa utegnili imeti nepričakovane posledice za večino držav ob Sredozemskem morju.

